

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 950/17	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	E. H.	w dniu 27 września 2012 r. w W. udaremnił wykonanie tytułu wykonawczego nr SM (...) z dnia 30 sierpnia 2012 r. wystawionego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-M. w ten sposób, że pomimo wiedzy o ciężącym obowiązku	

		<p>splaty należności wobec Skarbu Państwa w kwocie 3 331 101,81 PLN wraz z należnymi odsetkami i kosztami, zlecił z rachunku bankowego nr (...) prowadzonego przez Bank (...) S.A. na jego rzecz oraz drugiego współposiadacza, dokonanie przelewu kwoty 3 450 000,00 PLN na rachunek podmiotu (...) Sp. z o.o. sp. komandytowa przez co usunął spod egzekucji środki pieniężne, udaremniając w ten sposób wykonanie orzeczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-M., wyrządzając tym szkodę dla Skarbu Państwa w kwocie 3 331 101, 81 PLN wraz z należnymi odsetkami i kosztami,</p> <p>tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>P. D. i E. H. od lat zaangażowani byli we wspólne przedsięwzięcia gospodarcze. P. D. prowadził działalność gospodarczą związaną z handlem paliwem pod firmą (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa (obecnie (...) Sp. z o.o. sp. komandytowa) oraz (...) Sp. jawna. Współpraca między mężczyznami zaczęła się</p>	<p>zeznania P. D.</p>	<p>782-784</p> <p>1280- (...) (z akt PR 7 Ds. 498.2017.IV</p> <p>(...)- (...)</p>	

<p>już w latach 2007-2010, gdy E. H. był pracownikiem firmy (...) oraz w latach 2010-2012, gdy prowadził wraz z bratem K. H. działalność gospodarczą pod firmą (...) ((...)) Sp. jawna.</p> <p>E. H. współpracując z firmą (...) Sp. jawna wygenerował straty (początkowo 45 mln złotych, w końcowym rozliczeniu kilkanaście milionów złotych), dlatego strony dnia 19 kwietnia 2012 r. zawarły umowę na zabezpieczenie odpowiedzialności wspólników spółki oraz spółki pod firmą (...) Sp. jawna za transakcje związane z udziałem i wiodącą rolą (...) Sp. jawna.</p> <p>Dnia 10 września 2012 r. strony zawarły porozumienie dotyczące zobowiązań posiadanych przez spółkę.</p>			
pismo	(...)		
Częściowo wyjaśnienia oskarżonego	788-789 (...) (...)- (...)		
Umowa na zabezpieczenie	488-491		
Z uwagi na problemy finansowe podmiotu (...) Sp. jawna w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą E. H. miał zadłużenie w Urzędzie	Tytuł wykonawczy	238-239	

Skarbowym W. M. w podatku dochodowym od dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej za 2011 rok, którego termin płatności upływał w dniu 30 kwietnia 2012 r.

E. H. miał wiedzę na temat ciąży na nim zaległości podatkowej.

Pismem z dnia 8 czerwca 2012 r. Urząd Skarbowy wysłał do oskarżonego upomnienie, aby ten w terminie 7 dni wpłacił kwotę 2 992 479,80 złotych.

Oskarżony w dniu 30 sierpnia 2012 r. złożył do Naczelnika Urzędu Skarbowego W. M. wniosek o rozłożenie ww. zaległości podatkowej na 12 rat. We wniosku poinformował organ o posiadaniu lokat terminowych w Banku (...) S.A. w W., których zapadalność przypadła na dzień 26 września 2012 r. Do wniosku oskarżony przedłożył również informację o stanie majątkowym osób prowadzących działalność gospodarczą.

Dnia 30 sierpnia 2012 r. Urząd Skarbowy W.-M. wystawił tytuł wykonawczy SM (...) z tytułu podatku dochodowego 19 % od dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej za okres 2011 roku: kwota należności głównej

2.991 959 złotych, odsetki
144.638,70 złotych.

Kolejnym pismem z
dnia 4 września 2012
r. oskarżony sprecyzował
wcześniejsze podanie
wnosząc o udzielenie
pomocy de minimis.

Pismem z dnia 14
września 2012 r. E. H.
poinformował
o zawartej
ugodzie „grzecznościowej”
(...) sp. jawna, która
zobowiązała się do
systematycznej ratalnej
spłaty zaległości.
Jednocześnie podniósł, że
w dniu 26 września 2012
r. będzie w posiadaniu 7
000 000 złotych z tytułu
wygaśnięcia certyfikatów
inwestycyjnych, ale
chciałby je przeznaczyć
na dalsze prowadzenie
działalności gospodarczej
niż na uregulowanie
w całości zobowiązania
podatkowego za 2011 rok.

W dniu 19 września 2012
r. E. H. przelał na rzecz
Urzędu Skarbowego W.
M. kwotę 50 000 złotych
tytułem zaległego podatku
dochodowego za 2011 rok.

Decyzją Naczelnika
Urzędu Skarbowego W. M.
z dnia 16 października
2012 r. odmówiono
E. H. rozłożenia na
raty zaległego podatku
dochodowego z PIT-36L za
2011 rok.

Zeznania E. W.

247-248

	(...)- (...)		
Pismo z Urzędu Skarbowego W. M.	735-736		
podanie o rozłożenie na raty	794		
upomnienie	746-747		
częściowo wyjaśnienia oskarżonego	788-789 (...)		
Skoroszyt B-10	W całości		
Zeznania K. H.	(...)		
Zeznania P. K.	(...)- (...)		
Decyzja z 16.10.2012 r.	795-796		
E. H. oraz jego brat K. H. od dnia 22 października 2010 r. posiadali w Banku (...) S.A. wspólny rachunek bankowy o numerze (...). Bank (...) S.A. w dniu 23 września 2011 r. zawarł z oskarżonym umowę sprzedaży wyemitowanych 26 września 2011 r. bankowych papierów wartościowych (...) serii (...) o numerach od 001 do 7000, o łącznej wartości nominalnej (cenie wykupu) 7 000 000 złotych, których data wykupu została określona na dzień 26 września 2012 r.	Informacje ogólne	797-800	

Skoroszyt B-10	10,8		
umowa o prowadzenie rachunków (...) Akta PR 7 Ds.498.2017. S.IV	71		
szczegółowe warunki (...) Banku (...) S.A. Akta PR 7 Ds.498.2017. S.IV	169-171		
zaświadczenie	103		
<p>Dnia 6 września 2012 r. do Banku (...) S.A. wpłynęło zawiadomienie z Urzędu Skarbowego W.-M. dotyczące zajęcia wierzytelności E. H. na podstawie tytułu wykonawczego SM (...).</p> <p>Naczelnik Urzędu Skarbowego W.-M. wezwał Bank, aby bez zgody organu egzekucyjnego nie dokonywał wypłat z rachunków bankowych oskarżonego E. H., ale przekazał zajęte wierzytelności do kwoty 3 331 101,81 złotych na rzecz ww. Urzędu Skarbowego.</p> <p>Odpis tytułu wykonawczego został wysłany do oskarżonego w dniu 4 września (...). listem poleconym za potwierdzeniem odbioru, ale przesyłka nie została podjęta przez oskarżonego. Przesyłka była dwukrotnie awizowana – w dniu 17 września 2012 r. oraz 25</p>	zawiadomienie	1-5	

<p>września 2012 r. i zgodnie z trybem określonym w art. 44 k.p.a. została uznana za doręczoną w dniu 2 października 2012 r.</p> <p>Dnia 25 września 2012 r. do Banku (...) S.A. wpłynęło kolejne zawiadomienie z Urzędu Skarbowego W.-M. dotyczące zajęcia wierzytelności do kwoty 3 510 358,61 złotych dotyczącego tym razem brata oskarżonego - K. H. na podstawie tytułu wykonawczego SM (...).</p> <p>Tytuł egzekucyjny wobec K. H. został zarejestrowany w systemie bankowym przez pracowników Banku. Natomiast z powodu licznych zaległości z tytułu realizacji zajęć egzekucyjnych wciąż nie zrealizowano zajęcia dot. oskarżonego E. H..</p>			
zawiadomienie o zajęciu prawa majątkowego	6-7 8-9 57-59		
zeznania E. W.	247-248		
pismo Urzędu Skarbowego W. M.	735		
pismo Naczelnika US W. M.	733		

kserokopia akt egzekucyjnych E. H.	162-241		
zeznania M. Ż.	50-51 (...)- (...) (...)- (...) (...)- (-)		
<p>W dniu 18 września 2012 r. w B. E. H. (zwany w dalszej części umowy cedentem) oraz P. D. (zwany w dalszej części umowy cesjonariuszem) zawarli umowę cesji. Umowa została opatrzona przez notariusza datą pewną.</p> <p>Umowa dotyczyła przeniesienia przez oskarżonego na rzecz P. D. praw do Bankowych Papierów Wartościowych wyemitowanych przez Bank (...) S.A. w ramach serii (...) o numerach od 001 do 7000, wyemitowane w dniu 26 września 2011 roku o łącznej wartości nominalnej 7 000 000 złotych.</p>	Umowa cesji	232-234	
<p>Dnia 19 września 2012 r. E. H. wraz z P. D. stawili się w Banku (...) S.A.</p> <p>Oskarżony poinformował pracownika banku (...) o chęci przeniesienia na P. D. praw z posiadanych przez niego bankowych papierów wartościowych na podstawie umowy cesji z dnia 18 września 2012 r.</p>	zeznania P. D.	782-784 1280- (...) (z akt PR 7 Ds. 498.2017.IV (...)- (...)	

<p>Przeniesienie praw z (...) na P. D. nie zostało jednak dokonane. Bank (...) S.A. błędnie wskazywał, że jeżeli bank - emitent nie zostanie poinformowany przez strony umowy cesji o przeniesieniu praw z (...) najpóźniej w Dniu Ustalenia Praw do Świadczeń (przypadał wg banku na 18 września 2012 r.) to zgodnie z Regulaminem Produktów I. za uprawnionego do otrzymania kwoty do zapłaty z tytułu (...) nadal będzie uważany posiadacz, na którego rachunku są zapisane Bankowe Papiery Wartościowe tj. E. H..</p>			
<p>(...) Banku (...) SA Akta PR 7 Ds.498.2017. S.IV</p>	<p>77 165-168</p>		
<p>Ogólne warunki (...) Banku (...) S.A. Akta PR 7 Ds.498.2017. S.IV</p>			
<p>Dnia 26 września 2012 r. na konto E. H. wpłynął przelew wewnętrzny związany z wykupem papierów dłużnych w wysokości 7 000 000,00 złotych. Dnia 27 września 2012 r. Bank dokonał przelewu do Urzędu Skarbowego W. M. kwoty 3 519 074,82 złotych zgodnie z otrzymanym tytułem wykonawczym dotyczącym K. H..</p>	<p>Dyspozycja przeniesienia praw z bankowych papierów wartościowych</p>	<p>235</p>	

E. H. niewątpliwie był świadomy istnienia zaległości podatkowej a co za tym idzie również wystawionego tytułu wykonawczego zwłaszcza kiedy na wspólnym rachunku bankowym zaobserwował przelew tytułem „spłata całkowita zajęcia rachunku bankowego”.

E. H. będąc wraz z bratem współposiadaczem rachunku bankowego miał w pełni świadomość, że postępowanie podatkowe prowadzone jest również wobec jego brata, wobec czego zajęcie rachunku bankowego na poczet spłaty zobowiązania podatkowego dotyczy zaległości podatkowej jego albo brata. Oskarżony w żaden sposób nie zweryfikował swoich „wątpliwości”, chociażby podejmując rozmowy z Bankiem albo z wierzycielem.

Jeszcze tego samego dnia w rozmowie telefonicznej E. H. poinformował P. D. o niezrealizowaniu na jego rzecz cesji z Bankowych Papierów Wartościowych. Kiedy P. D. poprosił oskarżonego, aby środki pieniężne, które wpłynęły na jego rachunek bankowy przelał natychmiast na jego konto, oskarżony wówczas poinformował go, że co najwyżej może przelać mu połowę kwoty z uwagi na dokonane zajęcia

<p>środków zgromadzonych na rachunku.</p> <p>Następnie E. H. zgodnie z poczynionymi ustaleniami zlecił przelew w kwocie 3 450 000,00 złotych na rachunek podmiotu (...) Sp. z o.o. sp. komandytowa – tytułem „Rozliczenie zgodnie z umową”.</p> <p>Oskarżony potwierdził dyspozycję przelewu za pośrednictwem serwisu telefonicznego (...) w rozmowie z pracownicą Banku (...) S.A.</p>			
Zeznania P. D.	782-784 1280- (...) (z akt PR 7 Ds. 498.2017.IV (...)- (...)		
Protokół oględzin rzeczy	707-710		
Częściowo zeznania J. H.	134-135 (...)- (...) (...)- (...)		
Umowa o prowadzenie rachunków bankowych papierów wartościowych	61-71		
KRS	25-36 37-48		
Potwierdzenie przelewu do (...) Sp. z o.o. sp. komandytowa	11		

wyciąg z rachunku bankowego	798-800		
<p>Oskarżony dokonując przelewu na rzecz podmiotu (...) Sp. z o.o. sp. komandytowa usunął spod egzekucji środki pieniężne, udaremniając w ten sposób wykonanie tytułu wykonawczego nr SM (...) z dnia 30 sierpnia 2012 r. wystawionego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-M..</p> <p>Jak wynika z prowadzonych wobec oskarżonego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-M. postępowań egzekucyjnych na podstawie ww. tytułu wykonawczego z zajętego rachunku bankowego w Banku (...) S.A. w dniu 12 października 2012 r. wyegzekwowano środki pieniężne w kwocie 2.735,37 złotych, w dniu 17 października 2012 r. uzyskano 4,92 złotych. W dniach 4 oraz 5 września 2012 r. dokonano zajęcia rachunków bankowych prowadzonych w Banku (...) oraz (...) SA.</p> <p>Dnia 8 listopada 2012 r. wystosowano do Banku (...) S.A. ponaglenie, ale dnia 21 listopada ww. Bank udzielił informacji o braku środków na rachunkach bankowych nie związanych z</p>	<p>Pismo Urzędu Skarbowego</p>	733-749	

<p>prowadzoną działalnością gospodarczą.</p> <p>W dniu 12 października 2012 r. oskarżony w rozmowie telefonicznej z pracownikiem Banku (...) S.A. zapewniał go o uregulowaniu w terminie trzech tygodni zobowiązania podatkowego. Bank (...) SA pismem z dnia 29 lipca 2013 r. zwracał się do oskarżonego z prośbą o uregulowanie zobowiązań podatkowo-skarbowych.</p>			
<p>Stan rachunku na dzień 22.10.2012</p>	797		
<p>Wyciąg z konta</p>	798-800		
<p>Pismo z banku Akta PR 7 Ds.498.2017. S.IV</p>	78-79		
<p>Wyciąg z konta Akta PR 7 Ds.498.2017.S.IV</p>	801		
<p>E. H. oprócz wpłaty z dnia 19 września 2012 r. (50 000 złotych) dokonał m.in. w dniu 07 października 2013 r. wpłaty 360 000 złotych na poczet zaległości podatkowej w podatku dochodowym za 2011 rok.</p> <p>Wskutek niewykonania przez Bank (...) S.A. zajęcia rachunku bankowego na podstawie tytułu wykonawczego z dnia 30 sierpnia 2012 r. i następnie dokonaniu</p>	pismo	964-965 (...) (...)	

w dniu 27 września 2012 r. wypłaty środków pieniężnych na rachunek oskarżonego ciążyła na nim odpowiedzialność odszkodowawcza wobec Skarbu Państwa.

Naczelnik Urzędu Skarbowego działając zgodnie z ustawą o postępowaniu egzekucyjnym w administracji postanowieniem z dnia 7 stycznia 2016 r. określił wysokość nieprzekazanej organowi egzekucyjnemu kwoty.

Dnia 31 maja 2016 r. Bank (...) S.A. przekazał Urzędowi Skarbowemu W.-M. kwotę 3 932 818,45 złotych, która została w całości rozliczona na poczet podatku dochodowego oskarżonego w wysokości 19 % pobieranego z pozarolniczej działalności gospodarczej za 2011 r. dochodzonego na podstawie tytułu wykonawczego.

POSTANOWIENIE

	210-215	
	220-223	
korrespondencja bankowa	216-217	
Z uwagi na niewypłacenie P. D. przez Bank (...) S.A. należności z tytułu wykupu papierów wartościowych na podstawie umowy cesji z dnia 18 września 2012 r. wniósł on pozew do Sądu	protokół oględzin rzeczy	262-264

<p>Okręgowego w Warszawie o orzeczenie nakazem zapłaty pozostałej kwoty należności w wysokości 3 550 000 złotych.</p> <p>Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 września 2015 r. sygn. akt I C 1156/13 zasądził od pozwanego Banku (...) S.A. na rzecz powoda P. D. kwotę 3 550 000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 27 września 2012 r. do dnia zapłaty.</p> <p>Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2017 r. sygn. akt I Aca 2292/15 apelacja pozwanego została oddalona.</p> <p>Pozwany wniósł skargę kasacyjną, która została oddalona.</p>			
<p>akta sprawy I Aca 2292/15 (w tym wyrok)</p>	<p>265-706 (611-618)</p>		
<p>KRS</p>	<p>717-727</p>		
<p>zeznania P. D.</p>	<p>782-784 1280- (...) (z akt PR 7 Ds. 498.2017.IV ...)- (...)</p>		
<p>Akta PR 7 Ds.498.2017. S.IV (wyrok)</p>	<p>423-462 (429-437)</p>		

<p>E. H. ma 41 lat, ma wyższe wykształcenie, z zawodu jest ekonomistą. Obecnie jest bezrobotny. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 22 lat. Jest właścicielem mieszkania o pow. 58 m² oraz jest współwłaścicielem nieruchomości gruntowej o wartości ok. 1,8 mln złotych.</p> <p>E. H. nie był karany sędownie.</p> <p>Biegli psychiatrzy nie stwierdzili objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Rozpoznano przebyte zaburzenia adaptacyjne. Ten stan psychiczny nie zniósł ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu ani pokierowania swoim postępowaniem.</p>	Karta karna	(…)	
Dane osobopoznawcze	787, (…)		
Notatka urzędowa	830		
Wydruk treści księgi wieczystej	831-841		
Opinia sądowo-psychiatryczna	957-959		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego E. H. w części, w której znajdowały one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż oskarżony nie kwestionował swojego zobowiązania podatkowego względem Urzędu Skarbowego zarówno co do istoty jak i wysokości. Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego gdy ten wskazywał, na problemy finansowe związane z prowadzoną działalnością gospodarczą pod firmą (...) Sp. jawna. Wiarygodne były również jego depozycje	

		<p>w zakresie częściowej spłaty zadłużenia wobec organu podatkowego (wpłata 50 000 złotych oraz 360 000 złotych). Niekwestionowanym faktem było również występowanie do organu podatkowego przez oskarżonego w dniu 30 08 2012 r. o udzielenie pomocy de minimis i rozłożenie na raty zaległości w podatku dochodowym za 2011 rok.</p>	
	<p>zeznania P. D.</p>	<p>Zeznania świadka są jasne, logiczne i spójne, a ponadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Potwierdził współpracę z oskarżonym. Świadek wskazywał m.in., że oskarżony poinformował go w rozmowie telefonicznej o:</p> <ul style="list-style-type: none"> -niezrealizowaniu (zgodnie z zawartą wcześniej umową cesji) przeniesienia na świadka praw z Bankowych Papierów Wartościowych -niemożności przelania mu pełnej kwoty 7 mln złotych z uwagi na dokonane zajęcia komornicze -dokonaniu uzgodnienia przelania mu na konto połowy ww. kwoty. 	
	<p>zeznania E. W.</p>	<p>Zeznania świadka (pracownika Urzędu Skarbowego W. -M.) są jasne, logiczne i spójne,</p>	

		a ponadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Świadek prowadziła postępowanie egzekucyjne wobec oskarżonego.	
	zeznania M. Ż.	Zeznania świadka są jasne, logiczne i spójne, a ponadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Potwierdził fakt wpłynięcie do banku tytułów egzekucyjnych dot. oskarżonego oraz jego brata oraz przyczyn niezrealizowania zajęcia rachunku bankowego dot. oskarżonego.	
	częściowo Zeznania J. H.	Wiarygodne i logiczne w jakim wskazywała na fakt kontaktowania się z oskarżonym w sprawie „polubownego załatwienia sprawy” już po dokonaniu przez niego przelewu z dnia 27.09.2012 r.	
	zeznania P. K.	Zeznania świadka są jasne, logiczne i spójne, a ponadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Potwierdził okoliczność zwracania się oskarżonego o rozłożenie na raty zaległości podatkowej czy też zastosowania ulgi i odmowy udzielenia takiej ulgi przez Urząd Skarbowy.	
	zeznania K. H.	Zeznania świadka są jasne, logiczne i spójne, a ponadto korespondują	

		<p>z pozostałym materiałem dowodowym.</p> <p>Potwierdził współpracę oskarżonego z P. D., problemy finansowe (...) Sp., istnienie zaległości podatkowej jak również złożenie przez oskarżonego wniosku o rozłożenie na raty zaległości podatkowej.</p>	
	opinia sądowo-psychiatryczna	Jasna i pełna.	
	Pozostałe dokumenty powołane w stanie faktycznym	<p>Sąd uznał za przydatne do ustalenia stanu faktycznego wszystkie zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe. Na ich podstawie Sąd mógł prześledzić chronologię zdarzeń oraz dokonać analizy wyjaśnień oskarżonego. Cała zgromadzona dokumentacja została oceniona przez Sąd jako prawidłowa i wiarygodna. Żadna ze stron nie zgłosiła wobec niej zarzutów,</p> <p>W ocenie Sądu dokumentacja nie dała podstaw, by kwestionować ją pod względem wiarygodności i fachowości, została sporządzona zgodnie z odpowiednimi przepisami, przez powołane do tego instytucje i korzysta z domniemania autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń.</p>	

<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>Sąd nie uwzględnił wyjaśnień, w których oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu uznając - w ślad za pozostałym zgromadzonym i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym - iż treść tych wyjaśnień stanowi wyłącznie linię obrony oskarżonego obliczoną na minimalizację odpowiedzialności karnej.</p> <p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jakim próbował przekonywać, że nie działał on w zamiarze udaremnienia egzekucji, o czym miało świadczyć złożenie przez niego w dniu 30 sierpnia 2012 r. do Urzędu Skarbowego W.-M. wniosku o rozłożenie na raty zaległości podatkowej i rzekoma obietnica złożona przez urzędników o uwzględnieniu wniosku. Oskarżony, jak podał, liczył na rozłożenie na raty zaległości</p>	

podatkowej. W złożonym do organu podatkowego wniosku wskazał jako składniki swojego majątku kwotę 7.000 000 złotych wynikającą z posiadanych przez niego papierów wartościowych i zadeklarował gotowość ich przekazania tytułem uregulowania zobowiązania podatkowego podając datę 26.09.2012 r. (koniec okresu lokaty). Tymczasem dnia 27 września 2012 r. dokonał on przelewu na rzecz (...) Sp. z o.o. sp. komandytowa nie regulując wbrew wcześniejszym zapewnieniom należności publicznoprawnej ani też nie czekając na decyzję organu podatkowego w przedmiocie złożonego wniosku o udzielenie pomocy de minimis.

Oskarżony niewątpliwie był świadomy istnienia swojej zaległości podatkowej a co za tym idzie również wystawionego tytułu wykonawczego zwłaszcza kiedy na wspólnym rachunku bankowym zaobserwował przelew tytułem „spłata całkowita zajęcia rachunku bankowego”.

Jak wynika z akt sprawy oskarżony był współposiadaczem rachunku bankowego w Banku (...) S.A. wraz z bratem K. H., wobec którego Urząd

Skarbowy W.- M. w tożsamym czasie również podejmował czynności egzekucyjne. W tej sytuacji oskarżony był w pełni świadomy, że przelew z dnia 27 września 2012 r. „spłata całkowita zajęcia rachunku bankowego” może dotyczyć jego albo brata.

Wyjaśnienia oskarżonego przierzucającego odpowiedzialność na pracowników banku są naiwne i w żaden sposób nie wyłączają jego odpowiedzialności karnej. Jakkolwiek zaniechanie zablokowania rachunku bankowego przez pracownika Banku umożliwiło mu dokonanie przelewu to jednak w pełni świadomie realizował swój zamiar zmierzający do udaremnienia egzekucji co znalazło wyraz w dokonaniu przelewu w dniu 27.09.2012 r.

Godzi się również podnieść, że wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim tłumaczył przyczyny dokonania przelewu są niewiarygodne i wewnętrznie sprzeczne. Oskarżony wskazywał bowiem na fakt wyrządzenia swoim działaniem szkody spółce (...) Sp. z o.o. sp. komandytowa, a w drugim miejscu utrzymywał, że przyczyną jego problemów podatkowych był fakt nieuregulowania przez ww. podmiot faktury

		<p>za usługi marketingowe opiewająca na kwotę ok. 32 mln złotych, w tej sytuacji nie budzi wątpliwości, że winno dojść do potrącenia wierzytelności, a nie przekazywania środków pieniężnych.</p>	
	<p>częściowo zeznania J. H.</p>	<p>Niewiarygodne w zakresie w jakim podnosiła, że oskarżony w dniu 19 września 2012 r. wprost przyznał się do tego, że cesja Bankowych Papierów Wartościowych na P. D. była próbą uniknięcia przez oskarżonego zajęcia komorniczego.</p> <p>W tym zakresie zeznania są sprzeczne z zeznaniami P. D., które Sąd obdarzył walorem wiarygodności. Mając na uwadze powództwo cywilne jakie wytoczył (...) Bankowi (...) S.A. nie umyka uwadze sądu, że świadek próbowała przekonać Sąd o dokonaniu czynności prawnej dla pozoru, czego jednak nie potwierdził Sąd Cywilny rozpoznając powództwo P. D. na jego korzyść. Nie budzi bowiem wątpliwości Sądu, że dokonanie umowy cesji było jedynie realizacją wcześniejszych uzgodnień między stronami mających na celu zabezpieczenie interesów P. D. z powodu strat wygenerowanych przez oskarżonego.</p>	

	Kserokopia akt egzekucyjnych K. H.	Nie ma znaczenia dla czynienia ustaleń faktycznych, nie dotyczy bowiem oskarżonego.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	E. H.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że E. H. dopuścił się zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 300 § 2 k.k.</p> <p>Przepis art. 300 § 2 k.k. przewiduje odpowiedzialność tego, kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia.</p>			

Czynność sprawcza czynu zabronionego w art. 300 § 2 k.k. polega na udaremnianiu wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego skutkującego egzekucją z majątku dłużnika. Nie jest konieczne, by sprawca zmierzał do całkowitego udaremnienia egzekucji, wystarczy, by działał w celu jej udaremnienia w odniesieniu do niektórych składników majątku lub tylko w określonym czasie i miejscu (Górniok [w:] Górniok i in., t. 2, s. 463–464). Udaremnienie oznacza całkowite wyłączenie możliwości zaspokojenia, uszczuplenie zaś - zmniejszenie należności (Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 461). Czyn ten może być popełniony przez usuwanie, ukrywanie, zbywanie, darowanie, niszczenie, rzeczywiste lub pozorne obciążanie albo uszkodzanie składników własnego majątku. Zbywanie polega na rozporządzeniu rzeczą lub prawem majątkowym, przy czym chodzi wyłącznie o rozporządzenia prawnie ważne, w wypadku bowiem rozporządzenia nieważnego nie ma zagrożenia dla zaspokojenia wierzycieli. Darowanie polega na nieodpłatnym przekazaniu lub nieodpłatnym nieodebraniu rzeczy lub prawa majątkowego.

Przedmiotem ochrony w art. 300 § 2 k.k. jest nie tylko obrót gospodarczy, lecz także powaga orzeczeń sądowych. Przedmiotem bezpośredniego działania sprawcy musi być "mienie zajęte lub zagrożone zajęciem". Nie chodzi więc tu o jakiegokolwiek mienie oskarżonego, ale o te składniki, które są zajęte lub też istnieją konkretne, realne niebezpieczeństwo ich zajęcia, z którym należy się liczyć (zob. wyrok SN z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. V KK 226/11, OSNKW 2012, Nr 2, poz. 21). Ta ostatnia sytuacja ma miejsce już wtedy, gdy wierzyciel w sposób niedwuznaczny daje do zrozumienia, że podjął decyzję o dochodzeniu swojego roszczenia majątkowego na drodze sądowej. Tym bardziej "zagrożenie zajęciem" wchodzi w grę, gdy orzeczenie uwzględniające pretensję wierzyciela zapadło.

Ustalenie, że udaremnianie lub uszczuplanie zaspokojenia wierzyciela nastąpiło in concreto w rezultacie rozporządzenia przez oskarżonego tym składnikiem majątku, który był zajęty lub zagrożony zajęciem, należy do istoty przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., a stwierdzenie tej okoliczności w

opisie czynu jest warunkiem uznania, że sprawca wypełnił swym zachowaniem odnośnie znamię ustawowe (postanowienie SN z dnia 1 grudnia 2015 r. V KK 351/15).

Sekwencja zdarzeń, a także motywacja oskarżonego wskazuje, iż działał on z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, w celu udaremnienia wykonania tytułu wykonawczego wystawionego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. M. z dnia 30.08.2012 r. oraz udaremnienia zaspokojenia wierzyciela. Oskarżony przelał pieniądze na rachunek swojego kontrahenta podmiotu (...) Sp. z o. o. sp. komandytowa. Oskarżony miał świadomość istnienia zobowiązania podatkowego w wysokości 3 331 101,81 złotych wobec Urzędu Skarbowego W. M., którego nie uiścił oraz prowadzonego wobec niego postępowania egzekucyjnego. W treści pisma z dnia 30 sierpnia 2012 r. skierowanego do Naczelnika Urzędu Skarbowego W. M. oskarżony wskazał składniki swojego majątku tj. posiadane papiery wartościowe w kwocie 7 000 000 złotych i zadeklarował gotowość ich przekazania tytułem uregulowania zaległości podatkowej wskazując

jako datę 26 września 2012 r. Tymczasem oskarżony dnia 27 września 2012 r. nie regulując zobowiązania podatkowego oraz nie czekając na decyzję Urzędu Skarbowego w sprawie jego wniosku o rozłożenie na raty złożył dyspozycję przelewu środków w kwocie 3 450 000 zł na rachunek podmiotu trzeciego (...) Sp. z o.o. sp. komandytowa „tytułem rozliczenia zgodnie z umową. W świetle sytuacji majątkowej oskarżonego z pozostałych pieniędzy uzyskanych z wykupu papierów dłużnych wierzyciel mógł zaspokoić w pełni swoje należności w drodze prowadzonej egzekucji. Nie ma bowiem wątpliwości, że w chwili wykonywania przelewu przez oskarżonego środki podlegały zajęciu i powinny zostać przekazane do Urzędu Skarbowego W. M..

Wskutek przelewu środków przez oskarżonego niewątpliwie doszło do udaremnienia zaspokojenia roszczeń wierzyciela i udaremnienia wykonania tytułu wykonawczego albowiem wierzyciel nie mógł już wyegzekwować swojej należności z innych składników majątku oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał,

że swoim zachowaniem
E. H. wyczerpał
wszystkie znamiona czynu
zabronionego z art. 300 § 2
k.k.

Dokonane w sprawie
ustalenia faktyczne
pozwalają również na
przypisanie oskarżonemu
winy w czasie popełnienia
czynu. Jest on osobą
dorosłą, zdolną do
rozpoznania znaczenia
podejmowanych przez
siebie działań,
podejmowania
racjonalnych decyzji
życiowych i właściwego
kierowania swoim
postępowaniem. W chwili
czynu nie znajdował się
w żadnej anormalnej
sytuacji motywacyjnej,
nie zachodziły po jego
stronie żadne okoliczności
wpływające na wyłączenie
bądź ograniczenie winy.

#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
---	--	--	--

#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
---	--	--	--

Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			
--	--	--	--

warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
<i>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
E. H.		I	<p>Czyn zarzucany oskarżonemu E. H. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 (art. 300 § 2 k.k.).</p> <p>Sąd wymierzając karę oskarżonemu w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k.</p>

W ocenie Sądu stopień winy oskarżonego jest znaczny. Mężczyzna działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

Sąd miał również na względzie znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu z 300 § 2 k.k. z uwagi na rodzaj naruszonego dobra, jakim jest obrót gospodarczy, a także godzenie w interesy uprawnionego wierzyciela poprzez działanie zmierzające do uniemożliwienia jemu zaspokojenia tych roszczeń (w tym wysokość kwoty usuniętej spod egzekucji ponad 3 mln złotych).

Oskarżony w sposób zorganizowany i przemyślany wobec prowadzonej egzekucji wyzbył się składnika swojego majątku. Nie ma w tej sprawie okoliczności wyłączających winę oskarżonego, gdyż jest on osobą pełnoletnią i w pełni poczytalną.

Na korzyść oskarżonego przemawia jego uprzednia niekaralność (mając przy tym na uwadze, iż stan ten, jako swoista norma społeczna nie mógł mieć dominującego charakteru przy wymiarze kary) oraz warunki i właściwości osobiste oskarżonego, w tym ustabilizowany tryb życia.

Sąd uznał, że zasadnym jest orzeczenie wobec oskarżonego kary zbliżonej do dolnej granicy zagrożenia, która jednak z uwagi na wysokość zobowiązania, którego wykonanie oskarżony swym czynem utrudnił jest wyższa niż minimalna. Z uwagi na rozmiar wyrządzonej szkody - oskarżony bowiem dokonując przelewu na sumę 3 450 000 złotych skutecznie usunął spod egzekucji środki pieniężne, które były składnikiem jego majątku mogącym w pełni zaspokoić roszczenie wierzyciela - Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał iż jedynie ww. kara pozbawienia wolności jest w stanie spełnić swoje cele wobec oskarżonego. Orzeczona kara pozostaje w odpowiedniej proporcji do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, a także nie przekracza stopnia jego winy. Kara powinna odnieść właściwy skutek w zakresie realizacji dyrektywy prewencji indywidualnej, zarówno w jej wychowawczym jak i zapobiegawczym aspekcie. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał uprzednią niekaralność oskarżonego oraz fakt, że ze dokonał on

			<p>wpłaty 410 000 złotych na poczet zobowiązania podatkowego.</p> <p>Jednocześnie Sąd nie zdecydował się na zastosowanie art. 37a § 1 kk, to znaczy na wymierzenie oskarżonemu kary grzywny bądź ograniczenia wolności albowiem w ocenie Sądu byłyby to kary zbyt łagodne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.</p>
II	I	<p>Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonego występuje pozytywna prognozy kryminologiczną, albowiem w ocenie Sądu właściwości i warunki osobiste oskarżonego uzasadniają przekonanie, że nie powróci on do przestępstwa i będzie przestrzegać porządku prawnego. Podkreślić należy, że kara bezwzględnego pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny, po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny nie spełni celów kary.</p> <p>Sąd uznał, że wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne dla wdrożenia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego. Orzeczenie wobec oskarżonego okresu 2 lat próby wyklucza,</p>	

		<p>w ocenie Sądu, poczucie bezkarności u oskarżonego, albowiem wymusza na nim konieczność przestrzegania porządku prawnego, a w razie popełnienia przestępstwa skutkuje lub może skutkować, w zależności od jego rodzaju i orzeczonej kary, wykonaniem orzeczonej kary.</p>	
III	I	<p>Zawieszając warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności, sąd na podstawie art. 72 § 1 k.k. zobligowany był nałożyć na oskarżonego jeden z obowiązków wskazanych w tym przepisie, albowiem nie orzekł w tej sprawie żadnych środków karnych. Sąd nałożył na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. na oskarżonego E. H. obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby uznając, że obowiązek ten będzie odpowiednim uzupełnieniem okresu próby i pozwoli należycie kontrolować i zapewnić jej poprawny przebieg</p>	
IV	I	<p>W ocenie Sądu, koniecznym jest, by oskarżony poniósł bezpośrednią i odczuwalną dolegliwość związaną z popełnieniem przez niego czynu zabronionego, która będzie go dodatkowo mobilizowała do</p>	

	<p>przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i spełni swe cele wychowawcze. Wobec tego, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 500 zł, uznając ją za odpowiednią dla oskarżonego. Przy wymiarze tej kary Sąd uwzględnił wszystkie wymienione wyżej okoliczności. Określając ilość stawek dziennych Sąd uwzględnił stopień szkodliwości społecznej czynu oraz zawinienia, natomiast przy ustaleniu wysokości jednej stawki Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony, w ocenie Sądu, jest w stanie wymierzona mu karę uiścić.</p>		
<p>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do</p>			

<p>wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowa 1 określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Sąd nie orzekał obowiązku naprawienia szkody, bowiem szkoda dnia 31 maja 2016 r. w całości została naprawiona przez podmiot do tego zobowiązany tj. Bank (...) S.A., który przekazał Urzędowi Skarbowemu W. M. kwotę 3 932 818,45 złotych która została w całości rozliczona na poczet podatku dochodowego w wysokości 19 % pobieranego z pozarolniczej działalności gospodarczej za 2011 r. dochodzonego na podstawie tytułu wykonawczego(k. 1363).</p>		
<p>7. <i>KOsztu procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>V</p>	<p><u>Na koszty sądowe, które Sąd zasądził od oskarżonego E. H. złożyły się następujące kwoty:</u></p> <p>- kwoty 40 złotych tytułem ryczałtu za doręczanie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji, tj. kwota 20 zł (§ 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia</p>	

18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Dz. U. z 2013 r. poz. 663);

-90 złotych tytułem opłaty za wydanie informacji o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji (§ 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego, Dz. U. poz. 861 z późn. zm.);

-378,72 złotych (2 x189,36 złotych) za wydanie opinii sądowo-psychiatrycznej dot. oskarżonego

- 20 180 złotych tytułem opłaty (art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 627 k.p.k., zgodnie z którym, od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Wobec powyższych wyliczeń Sąd zasądził od oskarżonego E. H. koszty sądowe w wysokości 20 688,72 zł, na co złożyła się kwota 508,72 zł wydatków poniesionych

w sprawie oraz kwota 20 180 zł tytułem opłaty od wymierzonej kary.

Oskarżony ma możliwość ich uiszczenia, a koszty te są tylko i wyłącznie wynikiem zachowania oskarżonego, nie można w tym stanie rzeczy oczekiwać, że ogół społeczeństwa, w tym osoby które przestrzegają nałożone na nich obowiązki, ze swoich podatków będą ponosić konsekwencje finansowe zachowania oskarżonego. Oskarżony jest osobą, która prowadziła wcześniej działalność gospodarczą, a obecnie jak deklaruje nie pracuje – ale z uwagi na posiadane wykształcenie oraz doświadczenie zawodowe jak również zgromadzony majątek ma duże możliwości zarobkowe, a więc ma możliwość regulowania swoich zobowiązań finansowych.

1Podpis